

Po celé kuchyni se rozléhá hlasitý smích. Je to smích mé mámy, která mi vyprávěla, jak se seznámila se svým prvním klukem. Během vyprávění se ale tolik smála, že jsem z toho moc nepochytila, ale podle míry smíchu to bylo asi velmi záživné. Mámy smích byl nakažlivý, takže kdykoliv se začala smát ona, začala jsem také. Vlastně ani nevím čemu, ale už to, že ona se smála mi dělalo radost. Po dlouhé době jsme měly naši "holčičí chvíli" a zdálo se, že tento večer nemůže nic překazit. Dokud nepřišel táta. Moje tělo polil studený pot, máma najednou také ztichla a i když se snažila zachovat kamennou tvář, poznala jsem, že uvnitř je plná obav. Táta přišel do kuchyně. Zastavil se u stolu, kde jsme seděly a prohlížel si nás. Byl to prázdný pohled, ve kterém nevidíte jedinou jiskru. Neviděla jsem ji od doby, co táta začal pít. Když jste svědkem toho, jak člověk upadá do závislosti na alkohol, s jistotou můžete říci, že se vám mění před očima. Alkohol člověka změní nebo v něm možná jen probudí jeho spící já, které je někde hluboko uvnitř, ale dokud člověk nezačne pít, nedá o sobě vědět a jen čeká, až se bude moct zhostit vedení.

Z hlubokého spánku mě probouzí ostrá bolest, *opět*, nedokážu přesně identifikovat, odkud jde, ale mám pocit, jako by mé tělo leželo na jednom velkém ostnu. Dojdu z zrcadlo, při pohledu na sebe mi do očí hrknou slzy. *Seděla jsem s mámou v kuchyni, potom přišel táta a něco ho rozčílilo, bezpochybně byl opilý, začal po mémě křičet....* Otrů si z tváří slzy a opět se podívám do zrcadla. Moje tělo je pokryto modřinami. Dotýkám se svého těla, ale každý dotek bolí, ne jenom fyzicky.

Začínám si na bolest zvykat, takže je pro mě jednodušší se pohybovat, aniž by mě každý krok bolel, jako kdybych šlápla na kostku od stavebnice. Vylovím ze šuplíku makeup, kterým se snažím skrýt veškerá fialová místa na mém těle, což se mi jako pokaždé úspěšně povedlo.

O 50 minut později už přicházím do školy, doma jsem se naštěstí nikoho nepotkala, takže jsem se vyhnula rozhovoru, na který jsem ještě nebyla připravena. Abych byla upřímná, nejsem ve škole moc oblíbená. Nejsem ten typ člověka, který by udělal první krok za účelem seznámení, spíše čekám, až přijde někdo za mnou. Stalo se to přesně jednou a tím člověkem byla Jess, moje nejlepší kamarádka už od první třídy. Jsme jako Jin a Jang. Já jsem uzavřená, introvertní a ona je živá, extrovertní a když má možnost jít kamkoliv do společnosti, vždy toho využije. Tímto se dokonale doplňujeme, možná proto se bavíme už tak dlouho. Jsme úplně jiné, tudíž si nemáme moc co závidět, každá žije diametrálně odlišný život. Ví o mně úplně vše, až na problémy s tátou. Nikdy jsem to nikomu neřekla, strach je bohužel silnější, než já. *Stále řve, nedokážu si vybavit co, ale postupně začínám čím dál více vzlykat. Nedokážu to zastavit, ticho. Táta se na mě dívá, hladina stresu stoupá, špatně se mi dýchá, tentokrát řve na mě....* Někdo mi zaklepal na rameno a tím jsem se dostala zpět do reality. Byla to Jess: "Vítej zpět v realitě Jules". Snažím se vypadat, jako že se nic neděje (v čemž jsem mimochodem vážně dobrá). Opět si ničeho nevšimla a začala mi o něčem povídat. Vážně jsem se snažila poslouchat, ale moje myšlenky neustále odbíhaly do mého včerejšího večera. "Posloucháš mě vůbec?" zepala se Jess. "Promiň, jo, jasně, jen jsem se na chvíli zamyslela". "Jsi v pohodě? Poslední dobou se chováš jinak.." Dobře, možná v tom nejsem tak dobrá, jak jsem si myslela. Co jí mám odpovědět? Nechci ji lhát, nikdy jsem ji nelhala, ale ona se mě nikdy nezeptala na to, jak se cítím. Nemá zrovna dobré načasování. Uvědomila jsem si, že pořád čeká na odpověď a já stále ztuhle sedím na židli a mlčím. Něco jí musím říct. "Nic se neděje, jsem...úplně....v....pořádku" z nějakého důvodu mi začnou slzet oči, hlas se mi zlomil a mně je jasné, že teď už to nezamluvím. "Víš, že mi můžeš cokoliv říct, jsem tu kdykoliv pro tebe". Do téhle doby jsem nevěděla, jak moc tato slova potřebuji slyšet. Našla jsem v sobě odvalu a vše jí řekla. Viděla jsem, jak se výraz její tváře mění, její soucitný pohled mě rozlámal na malé kousky. "Proč jsi mi o tom nikdy neřekla?" zeptala se Jess. Nezmohla jsem se jediného slova. "Musíš to někomu říct, nemůžeš se k němu vrátit, potřebujete pomoc."

Zavrtěla jsem hlavou, nemohla jsem to mámě udělat, ale část mě věděla, že to je přesně to, co naopak musím udělat. Jess na mě nechtěla naléhat, ale v tu chvíli v ní bylo tolik zlosti na mého otce, že jsem nakonec souhlasila. Zašly jsme za školní psycholožkou, vše jsem jí řekla a Jess celou dobu stála při mně a podporovala mě.

Chvilku jsem měla výčitky svědomí, že jsem to udělala, ale ta úleva byla neskutečná. Ještě ten den se o tom dozvěděla máma, ze začátku vypadala velmi ustaraně, ale postupně jsem viděla vděk. O týden později jsme tátu nahlásily na policii, musel se odstěhovat a chodí pravidelně na terapie. Byla to nejtěžší věc, kterou jsem kdy musela udělat, ale náš život se i přes tu bolest změnil k lepšímu a já vím, že jsem udělala dobře.